

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

קונטרס

המשיה

והזוהר

הַמְשִׁיחַ מְחַכֵּה שְׁנַלְמַד זֶה־רַק הַקָּדוֹשׁ

בְּזֶה־רַק דָּא יִפְקֹדוּן בֵּינָה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

הַמְצַפִּים וּמְאֱמִינִים לְגַאֲלָה

הֵם יִזְכּוּ לְכָל הַטּוֹבוֹת הַמְבֹטָחוֹת

וְאֵף עַל פִּי שְׂיִתְמַהֲמָה

עִם כָּל זֶה אֲחַכֶּה לּוֹ

בְּכָל יוֹם שְׂיִבּוֹא

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֶּה־רַק הַעוֹלָמִי"

בַּעֲיַד "ק בֵּית שֶׁמֶשׁ תּוֹבֵב" א

אֲדַר תִּשְׁ"ע לַפ"ק

הוצאת:

"שע"י" חברה מזכ"י הרבנים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות,
לכל החברים וידידים, ולכל אחד ואחד מישראל,
לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

**לקנות ספרי "אור הזוהר" "תקוני זוהר"
גדולי ישראל והזוהר" וכו', במחיר מסובסד:**

**אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק**

03-677-1499

**או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300**

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

הַמְּשִׁיחַ וְהַזֶּהָר

סדר שלש עשרה עיקרים

יא - אני מאמין באמונה שלמה. שהבורא יתברך שמו גומל טוב לשומרי מצותיו ומעניש לעוברי מצותיו:

יב - אני מאמין באמונה שלמה. בביאת המשיח. ואף על פי שיתמהמה. עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא:

יג - אני מאמין באמונה שלמה. שתהיה תחית המתים בעת שיעלה רצון מאת הבורא יתברך שמו ויתעלה זכרו לעד ולנצח נצחים:

המצפים ומאמינים לגאולה
הם יזכו לכל הטובות המבטחות
עין בסוף הקונטרס

א) המשיח מחכה שנלמד זהר הקדוש

והמשפילים זיהירו פזהר הרקיע: כך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י זיע"א: "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל "למטעם" מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". ויתקיים בהון ה' בדרך נחננו ואין עמו אל נכר (דברים לב, יב).

פרוש: משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בנו הפסוק שהשם יוציאנו מן הגלות בלי קטרוג.

(רעיא מהימנא פרשת נשא דף קכד: רמ"ק)

**ב) אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב לְרִשְׁבִי: כִּמְה בְּנֵי אָדָם לְמִטָּה
יִתְפַּרְנְסוּן מִזֶּה הַחֲבוּר שְׁלָךְ**

אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב יָרַד מִן הַשָּׁמַיִם עִם כִּמְה חִיָּלִין שֶׁל נְשָׁמוֹת וְכִמְה מְלָאכִים סְבִיבוּ וְשִׁכְנִיתָא עֲלָאָה עֲטָרָא עַל כְּלָהוּ, [וְשִׁכְנָה עֲלִיוְנָה הֵיטָה עֲטָרָה עַל כָּל הַנְּשָׁמוֹת]... וְאָמַר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי: רַבִּי רַבִּי אַנְתָּה הוּא אֵילָנָא דְרַבָּה וְתַקִּיף בְּאוּרֵייתָא, [אַתָּה הוּא אֵילָן הַגָּדֵל וּמִתְחַזֵּק בַּתּוֹרָה] בְּעַנְפֵין דִּילָךְ דְּאִינוּן אַבְרִין קְדִישִׁין, [בְּעַנְפֵים שְׁלָךְ שֶׁהֵם אֵיבָרִים הַקְּדוּשִׁים, וְהֵינּוּ סְבִיבוֹת אֵיבָרִיךְ], כִּמְה עוֹפִין שְׂרִיין תַּמּוּן, דְּנִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין [כִּמְה עוֹפוֹת שֶׁל נְשָׁמוֹת קְדוּשׁוֹת שׁוֹרִים שִׁם] כְּגוֹנָא דְלַעִילָא, [כְּדָגְמַת הַנְּשָׁמוֹת שֶׁל אֵילָן הָעֲלִיוֹן], דְּאִתְמַר בֵּיה [שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ] (שִׁם ט) וּבְעַנְפוֹהִי יְדוּרָן צְפָרִי שְׁמַיָא, [וּבְעַנְפֵינוּ יִקְנְנוּ עוֹפוֹת הַשָּׁמַיִם, וְהֵינּוּ הַנְּשָׁמוֹת דְּזַעִיר אֲנָפִין הַנִּקְרָא שְׁמַיִם] (בְּסוּד מַלְכִים א' ח, לב) וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִן הַשָּׁמַיִם].

וְאָמַר אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן: וְכִמְה בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מִהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ, כִּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמֵיָא, וּבְגִינֵיהּ (וּנְקָרָא כֵּה י) וְקָרְאֲתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ וְגו'.

פרוש: כִּמְה בְּנֵי אָדָם לְמִטָּה יִתְפַּרְנְסוּן מִזֶּה הַחֲבוּר שְׁלָךְ [שִׁיחָהּ לְהֵם מְזוּן וְתַקוּן הַנֶּפֶשׁ עַל יְדֵי לְמוּד הַזֹּהֵר הַקְּדוּשׁ] כְּאִשְׁר יִתְגַּלֵּה לְמִטָּה בְּדוּר הָאַחֲרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים, [קְרוּב לְבִיאַת מְשִׁיחַ], וּבִשְׁבִיל לְמוּד הַזֹּהֵר הַקְּדוּשׁ יִתְקִים מֵה שְׁפָתוֹב "וְקָרְאֲתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיהּ". פְּרוּשׁוֹ: שְׁבִיבֹא מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ וְיִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֲרוּתְנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

(תְּקוּנַי זֵהר תְּקוּן ו' בְּסוּפוֹ - הַגֵּר "א וּבִל"ר).

ג) על זה הלמוד אמר הקדוש ברוך הוא שנחשב כאלו פדאני
לי ולבני מהגלות

לשון הפסא מלך: ועל זה הלמוד אמר הקדוש ברוך הוא (בברכות ח.),
שנחשב כאלו פדאני לי ולבני מהגלות.

ובמקדש מלך אמר: כי כמה מעלות טובות יש למשתדל בלמוד פרוש
מאמרי רבי שמעון בן יוחאי, ואין קץ לגדל שְכָרוֹ, ואשרינו ומה טוב
חלקנו אם נזכה לעזר ולקרב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא ותברך שלא
יתגלה ויהיה גנוז ספר הזהר הקדוש עד סוף הימים שבזכותו יבוא הגואל,
כי סגלה זו בו דוקא ולא בזולתו, עכ"ל.

מלחמות שור הבור עם הלוייתן
(על פי חז"ל)

א) בפיוט "אקדמות" שנהוג לקרא בשבועות:

(הפיוט מופיע בכל המחזורים, ובספר המועדים לשבועות עמוד
138 - המקור והתרגום).

טלולא דלוייתן, ותור טור רמותא.

[באור: ספת עורו של לוייתן ושור ההרים הגבוהים].

וחד בחד פי סביף, ועביד קרבנותא.

[באור: ואחד באחד יסתבף ויעשה מלחמה].

בקרנזחי מנגח בהמות, ברברבותא.

[באור: בקרניו ינגח בהמות בגאותו].

יקרטע נון לקבלה, בציצוי בגבורתא.

[באור: יקפץ הדיג כנגדו בסנפיריו בגבורה].

מקרב ליה פריה, בחרבה ברברבותא.

[באור: יגש אליו בוראו בחרבו הגדולה].

אריסטון לצדיקי יתקו, ושרותא.

[בַּאזָר: סַעֲדָה לְצַדִּיקִים יִתְקִין וְאֶרְוַחָה].

מִסְחָרִין עָלַי תְּכִי, דְּכַדְכּוֹד וּגּוּמֵרֵת

[בַּאזָר: מִסְבִּים לְשִׁלְחָנוֹת שֶׁל כְּדָד וְאַבְנֵי אֶקְדָּה].

נִגְדִין קְמִיּהוּן, אֶפְרָסְמוֹן נִהְרָתָא.

[בַּאזָר: וְנִהְרוֹת אֶפְרָסְמוֹן נִשְׁפָּכִים לְפָנֵיהֶם].

וּמִתְפַּנְקִין וְרוּי, בְּכַסֵּי רוּיָתָא.

[בַּאזָר: וּמִתְעַדְנִים וְרוּיִם בְּכוֹסוֹת רוּיָה].

חֲמֹר מֵרֵת דְּמִבְּרָאשִׁית, נָטִיר בִּי נַעֲוָתָא.

[בַּאזָר: יִין עָסִיס שְׁמִבְּרָאשִׁית שְׁמוֹר בְּיָקָב].

ב) עֵתִיד גְּבְרִיאֵל לַעֲשׂוֹת קְנִיגָיָא עִם לוּיָתָן

אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן: עֵתִיד גְּבְרִיאֵל לַעֲשׂוֹת קְנִיגָיָא עִם לוּיָתָן שְׁנֵאֲמַר תִּמְשַׁךְ לוּיָתָן בַּחֲכָה וּבַחֲבָל תִּשְׁקִיעַ לְשֵׁנוֹ, וְאַלְמָלָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹזְרוֹ אֵין יָכוֹל לוֹ שְׁנֵאֲמַר הָעֵשׂוֹ יִגַּשׁ חֲרָבוֹ... "אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן עֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת סָפָה לְצַדִּיקִים מַעוּרוֹ שֶׁל לוּיָתָן שְׁנֵאֲמַר 'הִתְמַלֵּא בְּשָׂכוֹת עוֹרוֹ'". (תַּלְמוּד בַּבְּלִי, בָּבָא בִּתְרָא עַד.-ע.ה.)

ג) לֹא כָּל אֶחָד יִזְכֶּה לְרֵאוֹת מַלְחָמָה זֹאת

ג. בַּמְדָּרֵשׁ [וַיִּקְרָא רַבָּה יג ג'] אָמַר רַבִּי יוֹדָן בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן: כָּל בְּהֵמוֹת וְלוּיָתָן הֵן קְנִיגִין שֶׁל צַדִּיקִים לַעֲתִיד לָבוֹא, וְכָל מִי שֶׁלֹּא רָאָה קְנִיגִין שֶׁל אֲמוֹת הָעוֹלָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, זֹכֶה לְרֵאוֹתָהּ לְעוֹלָם הַבָּא כִּי־צַד הֵם נִשְׁחַטִּים בְּהֵמוֹת נוֹתֵץ לְלוּיָתָן בְּקִרְוֵי וְקוֹרְעוֹ וְלוּיָתָן נוֹתֵץ לְבֵהֵמוֹת בְּסַנְפִּירֵי וְנוֹחָרוֹ, וְחֲכָמִים אוֹמְרִים זֶה שְׁחִטָּה כְּשֶׁרָהּ הִיא. וְלֹא כָּךְ תִּנְיִן: "הַכֹּל שׁוֹחֲטִין וּבְכָל שׁוֹחֲטִין וְלְעוֹלָם שׁוֹחֲטִין חוּץ מִמַּגֵּל קָצִיר וְהַמְּגַרָּה וְהַשְּׂנִים

מפני שהן חונקין?" אמר רבי אבין בר פהנא: אמר הקדוש ברוך הוא "תורה חדשה מאתי תצא, חדוש תורה מאתי תצא".

אמר רבי ברכיה בשם רבי יצחק אריסטון: עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות לעבדיו הצדיקים לעתיד לבוא וכל מי שלא אכל נבלות בעולם הזה זוכה לראותו לעולם הבא הדין הוא דכתיב "וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה ואכל לא תאכלהו" (ויקרא ז) בשביל שתאכלו ממנו לעתיד לבא לפיכך משה מזהיר לישראל ואומר להם "זאת החיה אשר תאכלו".

ד) לא נצטוו ישראל בשחיטה אלא פדי לצרפן – לעתיד לבוא עושה סעדה לצדיקים מן הבהמה ולויתן ואין שם שחיטה

מדרש תנחומא שמיני (פרק ז ז): וידבר ה' אל משה לאמר זאת החיה אשר תאכלו: למדנו רבינו כמה בהמות טהורות יש בעולם כן שנו רבותינו עשר בהמות הן איל וצבי ויחמור אקו ודישון ותאו וזמר ושור שה כשבים ושה עזים יותר מאלה אין בעולם אמר הקדוש ברוך הוא לישראל **הזהרו עצמכם שלא לשקץ את עצמכם בבהמה טמאה ובשרץ טמא** כן אמר דוד האל תמים דרכו אמרת ה' צרופה (תהלים יח) בשביל לצרף בריותיו אמר ליה רבי מה אכפת להקדוש ברוך הוא שיאכלו ישראל בלא שחיטה שיהא ישראל נוחר ואוכל ושוחט מן הצואר מן הירך תדע **שלא נצטוו השחיטה הזו אלא פדי לצרף את ישראל** כי לעתיד לבוא עושה סעדה לצדיקים מן הבהמה ולויתן ואין שם שחיטה תדע לך ולויתן בריה משנה היא והמלאכים יגורו ממנו שנאמר (איוב מא) משתו יגורו אלים והם זורקין עליו כמה רמחים של ברזל כתבן הוא חושבן שנאמר (שם) יחשב לתבן ברזל וכן בהמות שדי קשה שהוא רובץ על אלף הרים שנאמר (תהלים ג) בהמות בהררי אלף והיכן הן נשחטין אלא זה לזה מזדוגין שניהם שנאמר (איוב מא) "אחד באחד יגשו" בהמות יגש בלויתן ואותו בקרניו ובוקע ולויתן הפך יהיה מיתתו שמפכה אותו בזנבו והורגו והצדיקים

הולכין ונוטלין מנות מנות מכאן שחיטה אלא בשביל לבדק ולצרף את ישראל.

**ה) המלחמה שתהיה לעתיד לבוא – בסוף המלחמה באשר
שתיהן נהרגות, הקדוש ברוך הוא לוקח מבשרן ומעורן
ומשתמש בו לטובת הצדיקים**

בילקוט שמעוני איוב (רמז תתקכז): אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות סעדה לצדיקים מבשר לוינתן שנאמר "יכרו עליו חברים"... והשאר חולקין ועושין אותו סחורה בשוקי ירושלים... אמר רבה בר בר חנה: עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות ספה לצדיקים לעתיד לבא... והקדוש ברוך הוא אומר למלאכי השרת רדו ועשו עמו מלחמה, מיד יורדים ועושים עמו מלחמה ולוינתן תולה פניו ומלאכי השרת רואים אותו ומתבהלים מיראתו ובורחים... מה הקדוש ברוך הוא עושה מביא בהמות ולוינתן והם עושים מלחמה זה עם זה... מיד בהמות ולוינתן מתדבקים זה עם זה שנאמר "איש באחיהו ידבקו" ומשהם מדבקים זה בזה אינם (מתנפשו) [מתפרשין] זה מזה שנאמר יתלכדו ולא יתפרדו, מה הקדוש ברוך הוא עושה רומז ללוינתן והוא מכה את בהמות בסנפיריו ושוחטו ורומז לבהמות והוא מכה את לוינתן בזנבו וממיתו מיד מה הקדוש ברוך הוא עושה נוטל עורו של לוינתן ועושה ספה לצדיקים דכתיב "התמלא בשכות עורו ובצלצל דגים ראשו".

**ו) לוינתן הוא הסועד את הצדיקים ומחברם חבור גמור חבור
הנפש עם הגוף**

כתב הרב רבי דוד בן רבי יהודה החסיד זצ"ל בספר "לבנת הספיר" וזה לשונו: לוינתן הוא הסועד את הצדיקים ומחברם חבור גמור חבור הנפש עם הגוף, כדתנא דבי אליהו: צדיקים שעתידים לחיות אינם חוזרים לעפרן, וזהו יכרו עליו חברים יחצוהו בין כנענים, קורא לצדיקים חברים על שם החבור הגמור שמחבר בשר לוינתן נשמתו לגופן... והם דברים נכוחים וטובים שלא להוציא מאמרים אלו מפשוטן, שלא כדברי

מי שִׁפְרַשׁ בְּעֵינָיו לְוִיתָן שְׂזָכַר הוּא זְוֹגוּ עֵינָיו הַנֶּפֶשׁ וְהַשְּׂכָל גַּם עֵינָיו הַחֹמֶר וְהַצֹּרֶה.

(שיטה מקבצת, בבא בתרא עה, א)

ז) לֹא כָּל אֶחָד יִזְכֶּה לְרֵאוֹת מַלְחָמָה זֹה, אֲלֵא רַק מִי שֶׁשָּׁמַר אֶת עֵצְמוֹ וְטָהַר אֶת עֵינָיו

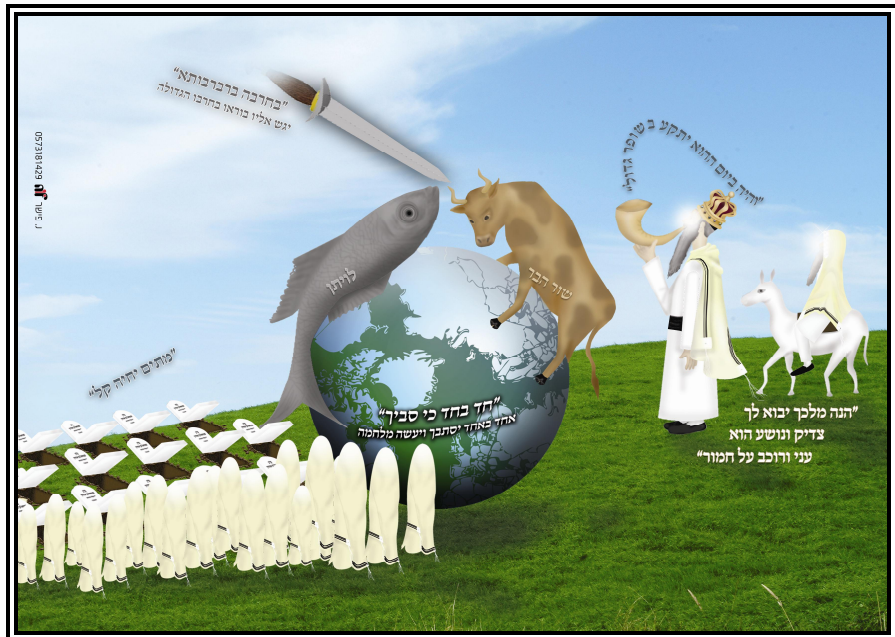
הַב"ח (אורח חיים סימן רכ"ד דבור המתחיל מספר) בְּשֵׁם סֵפֶר הָאֲשֻׁכּוֹל: שְׁלֹא כָּל אֶחָד יִזְכֶּה לְרֵאוֹת מַלְחָמָה זֹה, אֲלֵא רַק מִי שֶׁשָּׁמַר אֶת עֵצְמוֹ וְטָהַר אֶת עֵינָיו מִלְרֵאוֹת מַלְחָמוֹת שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה הַמְּבֹטָאוֹת אֶת הַצַּד הַגָּס שֶׁל הַמְּצִיאוֹת יִזְכֶּה לְרֵאוֹת לְעֵתִיד לְבוֹא אֶת הַמַּלְחָמָה וְאֶת הַנִּצְחוֹן, וְיִזְכֶּה לְחַיּוֹת בְּמַצִּיאוֹת שֶׁתִּנָּצֵר לְאַחַר מַלְחָמָה זֹה. [לְשׁוֹן סֵפֶר הָאֲשֻׁכּוֹל 'וְכִי יִקְרָה בְּעִירְךָ קְנִיגָאוֹת שֶׁל עוֹבְדֵי גִלּוּלִים... הַשָּׁמַר לָךְ פֶּן תִּרְאֶה וְהוּא הַדִּין מִחוּלְתָּם אוֹ שׁוֹם דְּבַר שִׁמְחָתָם אִז תִּזְכֶּה וְתַחֲזֶה קְנִיגָיִי"ן שֶׁל לְוִיתָן וְהַשּׁוֹר"].

ח) הָאוֹכֵל בְּכוֹנֵה קְדוּשָׁה הוּא יִזְכֶּה לְסַעֲדַת לְוִיתָן בְּלִי סֶפֶק, שֶׁהוּא הַתְּכֵלִית הַמְּקוּהָ מֵאֲכִילָה

בְּסִדּוֹר "בֵּית יַעֲקֹב" לְר' יַעֲקֹב מְעַמְדִין. בְּדְרוּשׁ שְׁלוֹ עַל סַעֲדַת הַלְוִיתָן (עמוד 123) מַעֲלָה הַגָּאוֹן רַבִּי יַעֲקֹב עַמְדִין תַּמִּיּהָ גְדוֹלָה עַל דְּבָרֵי חַז"ל שֶׁאָמְרוּ "אֵין שְׁמִחָה אֲלֵא בְּאֲכִילָה וְשִׁתְיָה": "וְקִשָּׁה הֲלֵא יֵשׁ שְׁמִחוֹת אַחֲרוֹת כְּמוֹ כֵּן. כִּי כְּתוּב שְׁמִחָה לְצַדִּיק עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט... וְהַשְּׂרׁוּי בְּלֵא אִשָּׁה שְׂרׁוּי בְּלֵא שְׁמִחָה. וְאִירָךְ יִהְיוּ דְּבָרֵיהֶם סוֹתְרִין זֶה אֶת זֶה".

וּמִסְבִּיר, שֶׁאֵין כָּאֵן סִתְיָה כָּלֵל, אֲלֵא "שֶׁכֵּל אֵלֶּה הַשְּׁמִחוֹת דְּבַר אֶחָד מִמֶּשׁ הֵן... כִּי זֶה כָּל פְּרֵי הָאֲכִילָה לְבָרַר נִיצוּצוֹת הַעֲשׂוּקוֹת בְּיַד הַקְּלָפוֹת. לְכֵן אֵין בְּעוֹלָם הַזֶּה שׁוֹם דְּבַר מֵאֲכָל בְּלִי קְלָפָה מְסַבִּיב וְהוּא בְּאֵמֶת שׁוֹמֵר לְפָרִי" מִטְּרַת הָאָדָם אֵינָה לְהַמְנַע מֵאֲכִילָה וְשִׁתְיָה אֲלֵא לְדַעַת לְבָנוֹת אֶת הַחֶלֶק הַרוֹחֲנִי שְׁלוֹ עַל גְּבֵי נִיצוּצוֹת הַקִּדְּשׁ שֶׁהוֹצִיא מִתּוֹךְ הָאֲכָל, הַחוּל וְהַטְּבַע.

וגם כּאן הדבּר מצריך עבודה גדולה של מלחמה וגבורה "וזה כּל מעשה תקפו של אדם בעולם הפליון הלזה בכל דבר פּעלה גשמית להראות כּחו במלחמה הגדולה והכבדה הנמצאת לפניו כּאן". **ואכן רק אלו שהצליחו בחייהם להגיע לדרגה זו הם אלה שיזכו לסעדת הלויתן שמבטאת את המצב השלם של הקדש שבנוי על בסיס החול "והאוכל בכונה קדושה הוא יזכה לסעדת לויתן בלי ספק שהוא התכלית המקנה מאכילה". [ראה למעלה מהמדרש תנחומא, שרק מי שאכל כּשר יזכה להנות מסעדות הלויתן].**

הַמְּצַפִּים וּמַאֲמִינִים לְגֵאֲלָהָ, הֵם יִזְכּוּ לְכָל

הַטּוֹבוֹת הַמְּבֹטָחוֹת

פָּתַח רַבִּי יוֹסֵי וְאָמַר, (יִשְׁעִיָּה מֵא) הֵן יִבְשׁוּ וְיִכְלְמוּ כָל הַנְּחָרִים בְּךָ וְגו'. זְמַיִן קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְד לְיִשְׂרָאֵל, כָּל אַנּוּן טָבָאן דְקָאָמַר עַל יְדֵי נְבִיאֵי קְשׁוּט... [עֵתִיד הַקְּבָ"ה לַעֲשׂוֹת לְיִשְׂרָאֵל אֶת כָּל הַטּוֹבוֹת שְׁנַתְנַבְּאוּ נְבִיאֵי הָאָמַת, וְסָבְלוּ עֲלֵיהֶם בְּגִלוֹת...]

אַבְל אֲזַלִּין לְבֵי מְדַרְשׁוֹת, פְּתַחִין סְפָרִין, וְחָמָאן כָּל אַנּוּן טָבָאן, דְקָא מְחַפְּנָן, וְחָמָאן כְּתִיבִין בְּאוּרִיתָא, דְאֲבַטַח לֹון קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵיהוּ, וּמִתְנַחֲמִין בְּגִלוֹתֵיהוֹן... [וְיִשְׂרָאֵל הִחְזִיקוּ מֵעַמֵּד כַּאֲשֶׁר רָאוּ בְּסִפְרִים הַקְּדוּשִׁים אֶת כָּל הַהֲבֹטָחוֹת וְהַטּוֹבוֹת שֶׁהֲבִטִיחַ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ...]

וְעַל דָּא, הֵן יִבְשׁוּ וְיִכְלְמוּ כָל הַנְּחָרִים בְּךָ. מֵאֵי כָל הַנְּחָרִים בְּךָ. דְאֲתַקְפוּ נַחֲרֵיהוֹן בְּרוּגְזָא עֲלֶךָ בְּגִלוֹתָא דָּא. בְּהֵוֹא זְמָנָא, יִבְשׁוּ וְיִכְלְמוּ מִכָּל טָבִין דִּיחֲמוּן לְהוֹן לְיִשְׂרָאֵל.

וְעַל זֶה הַתְּנַבָּא הַנְּבִיא שָׂרַק מִי שֶׁהֵאֱמִין וְצָפָה לְקִיּוּם הַנְּבוּאָה הוּא יִזְכֶּה לְשִׁמּוּחַ בְּגֵאֲלָהָ, וְהָעֶרְב רַב יִבּוֹשׁוּ וְיִכְלְמוּ כִּי הָלְכוּ אַחֲרֵי הַהֶבֶל – וְהָרוּצָה לְהַנְצִל מִקְּלַפַּת הָעֶרְב רַב מְכָרַח לְעֶסֶק בְּזַהַר הַקְּדוּשׁ, כְּתִבַּת נַח שֶׁהֲצִילָה מִהֶמְבּוֹל].

(זֶהר הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁתַּת כִּי תִשָּׂא דָף קַפְתָּ:)

הַרוּצָה לְהַנְצִיל מִקְלַפֶּת הָעֶרֶב רַב מוֹכֵרָה לְעֶסֶק בְּזֵהר הַקְּדוֹשׁ, כְּתִבַּת נַח שֶׁהַצִּילָהּ מִהַמְּבּוּל

וְאֵנוּן עֶרֶב רַב רְשִׁיעִי, [וְאוֹתָם הִרְשָׁעִים שֶׁמֵּהֶעֶרֶב רַב] דִּיתַקִּיִּים בְּהוּ בַּהֲהוּא זְמַנָּא, [יִתְקִיִּים בָּהֶם לְפָנֵי בֵּיֵאת הַמְּשִׁיחַ הַכְּתוּב:] (דְּנִיָּאל יב) יִתְבָּרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ רַבִּים וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים. [שָׂאוּ יִהְיֶה בְּרוּר גְּמוּר בְּיִשְׂרָאֵל] יִתְלַבְּנוּ: אֵינוּן מְאִרֵי מִשְׁנָה. [אֵלוּ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה שִׁיתְבָּרְרוּ עַל יְדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה] וְיִצְרְפוּ: אֵנוּן וְרָעָא קְדִישָׁא דְשָׂאר עֲמָא. [וְזֵרַע הַקְּדוֹשׁ שֶׁל שָׂאר הָעָם יִתְבָּרְרוּ עַל יְדֵי מִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְצִדְקָה] הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (וּכְרִיָּה יג) וְצִרְפָּתִים כְּצִרוּף אֶת הַכֶּסֶף. [דְּהֵיִינוּ עַל יְדֵי כֶּסֶף שְׁנוֹתָנִים לְצִדְקָה] וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים, אֵנוּן עֶרֶב רַב. [וְאֵלוּ הָעֶרֶב רַב יִצְאוּ מִכָּלֵל יִשְׂרָאֵל]

וְהַמְּשִׁכִּילִים יְבִינוּ (דְּנִיָּאל יב), אֵנוּן מְאִרֵי קְבֵלָה, [וְהַמְּשִׁכִּילִים הֵם אֵלוּ שְׁעוֹסְקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה] דְּאֵתְמַר בְּהוּן (דְּנִיָּאל יב) וְהַמְּשִׁכִּילִים יִזְהִירוּ כְּזֵהר תְּרַקִּיעַ. אֵלִין אֵנוּן דְּקָא מִשְׁתַּדְּלִין בְּזֵהר דָּא, דְּאֶקְרִי סְפָר הַזֶּהר, [אֵלוּ הֵם הַצְּדִיקִים שְׁעוֹסְקִים בְּאוּר הַזֶּה הַנִּקְרָא סְפָר הַזֶּהר] דְּאֵיהוּ כְּתִבַּת נַח, [שֶׁהוּא כְּתִבַּת נַח שֶׁמְצִיל מִהַמְּבּוּל] דְּמִתְכַנְשִׁין בְּהַ שְׁנַיִם מְעִיר, וְשִׁבְעַ מִמְּלֻכּוּתָא. וְלִזְמַנִּין אֶחָד מְעִיר, וְשְׁנַיִם מִמְּשַׁפְּחָה. [שְׁכֻמוּ שְׁלֹא כָּלָם זְכוּ לְהַכְּנִס לְתִבְּהָ לְפָנֵי הַמְּבּוּל, כִּי רַק הַזִּרְיָזִים וְהַמְּשִׁכִּילִים יִזְכוּ לְהַנְצִיל עַל יְדֵי הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, כִּי

הַזְמַן קָצֵר, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב בַּמִּלְאָכִי (פָּרָק ג' פְּסוּק א') הַנְּנִי שְׁלַח
 מִלְאָכִי וּפְנֵה דֶרֶךְ לְפָנַי וּפְתָאֵם יָבֵא אֶל הַיְכָלוֹ הָאֲדוֹן אֲשֶׁר
 אַתֶּם מִבְּקָשִׁים וּמִלְאָךְ הַבְּרִית אֲשֶׁר אַתֶּם חֹפְצִים הֵנָּה בָּא אָמַר
 ה' [צְבָקוֹת] דְּבִהוֹן [בְּאֵלוֹ שְׂיִזְכּוּ לְעֶסֶק בִּזְהַר הַקְּדוּשׁ] יִתְקַיֵּם
 (שְׁמוֹת א) כָּל הַבֵּן הַיְלֹוד הַיְאֹרָה תִּשְׁלִיכֶנּוּ. [לְהִיּוֹת בְּבַחֲיַנַּת בְּנִים
 וּמִהָרָא שׁוֹנִים לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדִקְנּוֹ, בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוֹ] וְדָא
 אֹרְה דְסַפְרָא דָּא, וְכֻלָּא עַל סִיבָה דִּילָךְ. [וְזֶה הָאֹר שֶׁל סֵפֶר זֶהר
 הַקְּדוּשׁ יֵאִיר בְּנִשְׁמוֹתֵיהֶם, וְכֹל זֶה בְּזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוּשׁ].

(זֶהר הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁת בְּהַעְלוֹתְךָ, רַעֲיָא מִהֵימְנָא דְךָ קַנְג: – וְעַיִן תְּקוּנֵי זֶהר
 תְּקוּן כ"א עֲמוּד נג–נד).

– בְּאֹר קֶטֶן עַל הָעֶרֶב רַב –

אֵיתָא בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ עַל פְּסוּק זֶה (דָּף ס"ז) מַלְחָמָה לְה' בַּעֲמַלְק מִדְּר
 דְּר, אִמַּר ר' יְהוּדָה בְּכֹל דְּרָא וּדְרָא בְּכֹל דְּרִין דַּאֲתִיין לַעֲלֵמָא לִית לָךְ דְּר
 דְּלִית בְּהוּ מַהֲהוּא זֶרְעָא בִישָׁא וְקַב"ה אִגַּח בְּהוּ קַרְבָּא, רַבִּי יִצְחָק אִמַּר
 וְעַלֵּיהוּ כְּתִיב יִתְמוּ חֲטָאִים מִן הָאָרֶץ, עֵי"ש.

עוּד אֵיתָא בְּזוּה"ק (ח"ב דָּף קכ:) דַּעֲרַב רַב אֵינוֹן יִין דַּנְּתַנְסַךְ לַעֲכוּ"ם,
 וּמִנְהוֹן מְשׁוּמְדִים מֵינִים וּאִפִּיקוּרְסִים מְשׁוּמְדִים לַעֲבִירוֹת שְׁבַכֵּל הַתּוֹרָה
 כּוֹלָה.

וּבִסְפַה"ק אֹר הַחֲמָה (פ' נִשָּׂא בִשְׁם הַרְמִי"ק) כְּתַב וְז"ל, הָעֶרֶב רַב הֵם
 גּוּי הָאָרֶץ נִשְׁמַת הַחִיצוֹנִים. וְשֵׁם (עַל זוּה"ק מְשַׁפְּטִים דָּף ק"כ ע"ב) וְז"ל
 מַלְחָמָה לְה' בַּעֲמַלְק שֶׁהֵם עֲרַבּוּבִיא בִישָׁא שְׁכוֹלִם נִתְעַרְבוּ אֵלוֹ בְּאֵלוֹ וְזֶרַע
 עַמְלָק נִתְעַרַב בְּהֵם וַיֵּשׁ רַשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם נִחְשָׁבִים מְכוֹלִם שֶׁהֵם פְּרִיצֵי
 יִשְׂרָאֵל מִהַרְסִיךְ וּמַחְרִיבִיךְ מִמֶּךָ יִצְאוּ וְכו'.

וּבִבְנֵי יִשְׁשַׁכַּר (מֵאֲמָרֵי חוּדֶשׁ אֲדָר) כְּתַב, כְּתוּת הָעֶרֶב רַב אֲשֶׁר בְּקַרְבְּנוּ
 הֵם יוֹשְׁבִים, מֵינִים מוֹסְרִים אִפִּיקוּרְסִים, הֵן הֵמָּה מְשׁוּרֶשׁ עַמְלָק הַדַּעַת
 דְּסִטְרָא אַחְרָא עַר"ב ר"ב גִּימְטְרִיא דַּעֲיִת כַּאֲשֶׁר תִּרְאֶה בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ אֲשֶׁר

בעוה"ר נתרבה האפיקורסות, וגם אותן דקיימין כלי חמס על ישראל לפשוט את עורם מעליהם בעצות רעות בחוקים לא טובים וד"ל, ע"כ. ועיין בספה"ק תולדות יעקב יוסף פרשת נשא.

ובזוהר חי פרשת בראשית (דף קי"ג) כתב וז"ל, ועתה רוב הדור עם הראשים שלהם הם מערב רב, ע"כ.

ובספר דברי חיים בהשמטות לפרשת ויקהל כתב וז"ל, דלפני ביאת המשיח יהיו רוב הרבנים מהערב רב כו', וז"ל הדברי חיים שם: כי ישראל בעצמן קדושים אך הערב רב כל חסדים דעבדי לגרמייהו עבדו כנראה בעליל שהרבנים והחסידים והבעלי בתים שבדור המה בעוה"ר רובן מערב רב ורוצים לשרור על הציבור וכל מעשיהם רק לגרמייהו לקבל כבוד וממון ולכן אין להתחבר רק אם עובדים באמת שמוסרים נפשם לדי לא לקבל שום תועלת לעצמם, ע"כ עיי"ש עוד

ונמצא מכל זה דברים נוראים, דרוב הרבנים ובעלי בתים הם של הערב רב, וצריכים ללחום נגדם במלחמה גדולה, ובעוה"ר לא די שאין נלחמים נגדם אלא הרבה אנשים יש להם קשר אתם ובונים להם בנינים ופלטרין גדולים, ונותנים להם ממון כסף רב, ויש להם שם כבוד ויקר וגדולה, והצדיקים האמיתיים המקושרים לה' יושבים בעניות ל"ע וא"א להם לפעול ולעשות לצרכי שמים כראוי, להרבות פעלים לתורה וליראת שמים.

ועל פי זה אפשר להבין מ"ש בספה"ק היכל הברכה (בפרשת ואתחנן הנ"ל על פסוק הטיבו וגו') וזה לשונו: "ואני תמהתי על בעלי בתים הכשרים למה ישנו כל הלילה ויבלו ימיהם בהבל, למה לא יעמדו באשמורת לומר תהלים וחצות כפי כחם ואחר כך ילכו להתפלל מלה במלה בכוונת הלב, כל חד כפום שיעור דיליה, ואם הוא בר הכי ללמוד על כל פנים משניות, למה ימנע עצמו מזה ולומר איזה דפין מן הזוהר הקדוש כי כל דיבורים אלו הם קישוטי הנפש חיים לנפשו, למה לא ילחם עם חלק הרע שבנפשו המונע אותו בחכמות זרות ואם ההתחלה יהיה לו קשה שלא יטעום אלא מרירות, סופו יהיה לו אור וחיות ומתיקות וחיים לנפשו בזה ובבא וכו'. ואם יסמוך בעל הבית הכשר שהוא מתומכי התורה בוודאי אין דבר גדול בעולם מן מי שהוא תומך התורה אבל זעירין אינון, ועוד שיש הרבה טועין ומטעין ואם אין לו זכות לא יזכה לזה אלא ידבק עצמו בשד יהודי שהוא תלמיד חכם, והרבה צריך בקשות ורחמים בבכיה שיזכה

לדבק עצמו בתלמיד חכם אמת וצדיק, ולזה לא יזכה אלא על ידי זכיות הרבה ותפלות ותחנונים כי מן השמים אין נותנים שום דבר קדושה ומצוה אלא על ידי זכות הקדום וטורח ובקשות ותפלה" ע"כ.

והכוונה במ"ש ואם אין לו זכות לא יזכה לזה אלא ידבק עצמו בשד יהודי שהוא תלמיד חכם, י"ל ג"כ כנ"ל, דיכול להיות שהוא תלמיד חכם אבל עדיין יכול להשתייך ח"ו לכת הערב רב והסטרא אחרא רח"ל, וע"כ צריך לזה זכיות הרבה ותפלות ותחנונים שיזכה לדבק עצמו בתלמיד חכם אמת וצדיק, וד"ל.

וכמה נוראים הדברים שכתב בספה"ק תולדות יעקב יוסף (פרשת נשא, ד"ה העולה) וז"ל:

"העולה מזה דראוי העושר לילך אל החכם לקבל ממנו חכמה כמו שהחכם הולך אצל העושר לקבל ממנו חסד מעשרו כי זה תכלית הבריאה כמ"ש במדרש (שוחר טוב) (תנחומא משפטים ט') על פסוק ישב עולם לפני אלקים ר"ל שאל שיהיה כולם שוין בעושר וחכמה שלא יצטרכו לקבל זה מזה, והשיבו רוח הקדש אם כן חסד ואמת מן ינצרוהו, כי במה יזכה זה עם זה, משא"כ עכשיו החכם מקבל חסד מהעושר והעושר מקבל מן החכם תורה וחכמה הנקרא אמת, ובשכר שמשפיעים זה לזה בחכמה ובעושר כך מלמעלה יורד השפע וכמ"ש בש"ס ולמוכיחים יונעם ועליהם תבוא ברכת טוב, כל זמן שתוכחה בעולם ברכה בעולם וכו' (תמיד כ"י ע"א) ור"ל שגורם שפע כנ"ל, וכמ"ש בתיקונים (תיקון מ"ד) יעו"ש".

"ובזה יובן חסד ואמת נפגשו, ר"ל כשעושין להשפיע זה לזה החכמים מקבלין חסד מהעושר והעשירים שומעין חכמה ומוסר הנקרא אמת מהחכמים שהוא עיקר התכלית כמ"ש חסד ואמת מן ינצרוהו כנ"ל, אז גורמים לייחד ב' מדות הגורמין שפע וברכה בעולם, וזהו צדק ושלוש נשקו" וכו'.

"ובזה יובן דברי נעים זמירות ישראל בפתח דבריו, למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק יתיצבו מלכי ארץ וגו' ור"ל שלא אמר זה דרך תרעומות להתרעם למה רגשו וכו' רק שאמר דרך מוסר לעמו ישראל בטוב טעם ודעת להבינם למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק להתעולל עלילות בריק והבל על בחירי אומה ישראל, כאשר באזנינו שמענו עלילות שונאינו בכמה מיני תחבולות אין מספר להעלותן אשר האומות מעלילין והם המוני האומות הנקראים גוים שרגשו וגם השרים של המדינה מאומות העולם

הנקראים לאומים יהגו ריק, היאומן כי יסופר להאמין מחכמי אומות העולם על דברי הבל וריק כזה, אבל זה נמשך מצד כי יתיצבו מלכי ארץ מאן מלכי רבנן (גיטין ס"ב ע"א) שמעמידין על פי השר שארץ שלו, וזה שנצב לרב שנקרא מלך על פי מלכי ארץ שהארץ והעיר שלו אחר חורבן הבית [ותיבת מלכי משמש לכאן ולכאן] ויתיצבו מלכי ארץ ורוזנים שהם המנהיגים של הרב הנ"ל נוסדו יחד על ה' ועל משיחו, כי מיד יועצים עצות על ה' בענין מאכלות אסורות להעביר שוחטים טובים ולהעמיד רעים לפי רצונו וכיוצא בזה לפי מה שראתה עיני ועל משיחו שהם הלומדים העוסקים בתורה ועבודה איך לגרשם מהעיר ולבטל מנין שלו יעשו כעובדא דאחז המלך שאחז בתי כנסיות ובתי מדרשות ואמר אם אין חכמה אין הקב"ה משרה שכינתו בישראל שנאמר חתום תורה בלימודי וכו' (ישעיה ח'), ננתקה את מוסרותימו ונשליכה ממנו עבותימו, ור"ל כי עצתם איך להשליך עבותות האהבה שבינם לבינו ית' ע"י שיש להם מקום מיוחד להתלמד ולהתפלל ולהסיר מוסרותימו שע"י תורה ומוסר כולם נכנעים לפניהם ולהסיר עול מעלינו זהו תוכן עצתם".

"והנה באלו יש ב' כתות כנ"ל שיש יראי השם לשם שמים וכנ"ל, ובזה אמר יושב בשמים ישחק ר"ל כי זה שהוא ברום המעלות בשמים שכבר נתקשר באהבה ית' גם עתה ישחק וישמח ולא יחוש כלל לעצתם, משא"כ אד' ילעג למו, כי כת ב' הנ"ל שהי' במדרגה תחתונה הנק' אד' כנודע שלא היה לשם שמים רק ליטול את השם שהוא מחסידי ארץ, וכעת שרואה שיועצים עליהם הרוזנים וכו' מיד הוא עצמו ילעג למו על היראים כדי שלא ימצא בו שום דבר מחסידים שלא ילכד בעצת רוזנים, וזה הוא השמירה של מעלה לבל יכנס פנימה כל מי שיהי' כי מי שאינו הגון אז ידבר אלימו באפו ובחרונו יבהלמו כדי שיהיו נרפים מהתורה והעבודה לכוונה הנ"ל, אבל ואני נסכתי מלכי על ציון הר קדשי, ור"ל שדוד אמר על עצמו ואני שעמדתי בנסיון כל הבזיונות והשפלות וכעת אני נסכתי מלכי שאינו נצב ממלכי ארץ עפ"י השררה רק ואני נסכתי מלכי שהוא אלקי עולם ה' על ציון הלומדים המצויינים בהלכה שעיקר מלכותי ונסיכותי הוא על הלומדים העוסקים בתורת ה' ועבודתו כמ"ש חבר אני לכל אשר יראוך וכו' (תהלים קי"ט) ועל זה הוא סמוך לשון חיבור כמו ועליו מטה מנשה (במדבר ב') כי הם נטורי קרתא (פתיחתא דאיכ"ר אי') וא"צ לומר שלא לגרשם מהעיר רק שהם עיקר ממשלתי. וגם על הר קדשי שהם ראשי קציני אלופי ישראל שהם נקראים הר והם גורמים קדושתו כמ"ש (דברים

ב' ויהי כאשר תמו וידבר ה' אלי שאין קדושת שמו על נביאים כי אם בזכות ישראל ומה שהעמיד ית' אותי לנסיך ומלך הוא בזכות ישראל שהם נקראין קודש ישראל לה' ראשית תבואתו (ירמיה ב') וחס על כבודם שיהיה להם רועה נאמן לבל יגיס דעתו עליהן כמו שאמרו (יומא כ"ב ע"א) אין ממנין פרנס על הציבור אלא אם כן קופה של שרצים תלוין אחוריו", עכלה"ק הנוגע לענינינו.

רואים אנו ג"כ מדברי התולדות יעקב יוסף שהצדיקים ועובדי ה' יושבים בעניות ובדחקות משא"כ אותם שדורשים רק כבוד עצמם יושבים על מי מנוחות ולא חסר להם כלום וכנ"ל.

ולכן צריך באמת סייעתא דשמיא גדולה לזה, שתהי' הצדקה שנותן באופן ראוי והגון, שיתן לעני הגון ת"ח וירא שמים שאינו שייך לכת הערב רב רח"ל.

וזהו מרומז כאן בפסוק "כי יד על כס י-ה", פ"י כדי שתהא המצוה שנותן צדקה ומעשר **על כס י-ה** ויהי' הכסא שלם, צריך האדם לדעת שהוא **מלחמה לה'**, כי הס"מ מסמא את עיניו ואומר לו על העמלקים שהם צדיקים, ולהיפך על הצדיקים אומר לו שאינם צדיקים אמיתיים רק מהערב רב רח"ל, וזהו מדור דור שהמלחמה הזאת הוא מדור דור, שעל כן לא זכינו לגאולה השלימה בדורות הקדמונים אע"פ שהיו צדיקים גדולים וקדושים, מ"מ עדיין לא זכינו לגאולה, והטעם בזה כי הצדקה אינה באופן הראוי, מחמת עצת היצה"ר שהוא עמלק, ויודע שבזה תלוי עיקר מפלתו כנ"ל.

